

LIBRIS

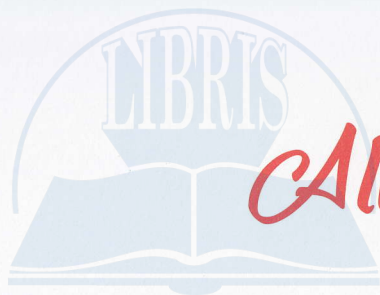
Povesti de somn ușor

Cuprins

Albă-ca-Zăpada	4
Cartea Junglei.....	11
Flautul fermecat	15
Ivan Turbincă	18
Punguța cu doi bani	24
Pinocchio	30
Sindbad Marinarul	35
Prâslea cel voinic și merele de aur	41
Jack și vrejul de fasole	46
Frumoasa din pădurea adormită	51
Crăiasa Zăpezii.....	55
Mica sirenă.....	59
Lampa lui Aladdin.....	65
Cele unsprezece lebede	67
Soldățelul de plumb	73
Prințesa și bobul de mazăre.....	76

Albă-ca-Zăpada

după Frații Grimm

A fost odată o regină frumoasă și bună care își dorea din toată inima o fetiță cu pielea albă ca zăpada, cu buzele roșii ca sângele și părul negru ca abanosul. Și iată că, într-o bună zi, dorința i s-a îndeplinit: a adus pe lume o copilă întocmai cum visase, pe care a botezat-o Albă-ca-Zăpada.

Dar bucuria n-a ținut mult la curte, fiindcă biata regină s-a prăpădit la scurt timp după aceea. După o bucată de vreme, regele își luă altă soție, care se dovedi a fi rea și trufașă. Aceasta avea o oglindă fermecată pe care, zi de zi, o întreba:

— Oglindă, oglinjoară, cine este cea mai frumoasă din țară?

— Tu ești, regină, cea mai frumoasă, îi răspundea de îndată oglinda.

Regina zâmbea fericită fiindcă oglinda aceea grăia numai adevărul. În timpul acesta, Albă-ca-Zăpada creștea și se făcea tot mai frumoasă, așa că, de la o vreme, frumusețea reginei începu a păli. Într-o bună zi, când își întreabă iarăși oglinda, aceasta-i răspunse:

— Frumoasă ești, regină, dar Albă-ca-Zăpada te-ntrece-n frumusețe!

La auzul acestor vorbe, regina hapsână se înspăimântă grozav, chemă un vânător și-i porunci:

— Ia-o pe fată și du-o în adâncul pădurii, că nu rabd s-o mai văd în fața ochilor! Omoar-o și, drept dovadă că mi-ai îndeplinit porunca, să-mi aduci inima ticăloasei!

Vânătorul se afundă în pădure împreună cu Albă-ca-Zăpada cu gând să împlinească porunca reginei, dar când scoase jungherul de la brâu, sărmana copilă începu a plânge în hohote și-l rugă:

— Cruță-mi viața și făgăduiesc să-mi pierd urma în codru și să nu mă mai întorc în veci!

Vânătorului i se făcu milă și-i spuse:

— Dacă-i așa, fugi de te-ascunde, fetiță dragă, unde nu calcă picior de om! Iar în sinea lui gândea: „Biata de tine, până la urmă or să te sfâșie fiarele codrului!...”

Pentru a nu atrage asupra-i mânia reginei, vânătorul îi aduse acesteia inima unui pui de mistreț. Regina i-o dete bucătarului și-i porunci s-o gătească, iar seara o mănă la cină.

LIBRIS

Albă-ca-Zăpada rătăci îndelung prin pădure, până ce ajunse la o căsuță ciudată. Ușa era descuiată, așa că intră. Se uită în jurul ei și mare-i fu mirarea când văzu la masă șapte scăunele, iar în dreptul lor, șapte castronașe. În camera alăturată dădu peste șapte pătuțuri pe care, frântă de oboseală după ce dereticase toată casa, se întinse și adormi. Când se întunecă de-a binelea, sosiră și stăpânii căsuței. Aprinseră felinarul și băgară de seamă că cineva străin cotrobăise prin casă.

Când se trezi Albă-ca-Zăpada, șapte pitici cu bărbi lungi se uitau mirați la ea. Auzind necazul fetei, primiră bucuroși s-o găzduiască.

În acest timp, la castel, regina își întrebă oglinda:

— Oglindă, oglinjoară, cine este cea mai frumoasă din țară?

— Frumoasă ești, stăpână, dar cu mult mai frumoasă este Albă-ca-Zăpada, spuse oglinda, arătând-o pe fată în căsuța piticilor.

Foc și pară se făcu regina și atunci hotărî s-o omoare chiar ea pe Albă-ca-Zăpada. A doua

zi, dându-se drept vânzătoare de podoabe, se duse la casa piticilor, unde Albă-ca-Zăpada era singură acasă. Cu glas mios o îndemnă să încerce o cingătoare. Și, prefăcându-se că o ajută, regina strânse atât de tare că o lăsă pe fată fără suflare. Noroc că, la scurtă vreme după ce plecă, fiind sigură că i-a venit de hac bieteii copile, piticii s-au întors acasă și-au ajutat-o să-și vină-n simțiri.

Când oglinda îi spuse iarăși că Albă-ca-Zăpada este cea mai frumoasă, arătând-o vie și nevătămată în casa piticilor, regina își ieși din minți de furie.

LIBRIS

LIBRIS

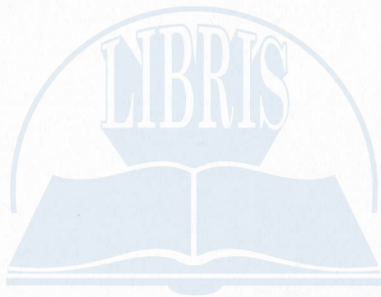
Povești de noapte bună

Cuprins

Capra cu trei iezi.....	6
Degețica	11
Scufița Roșie	17
Peștișorul de aur.....	20
Cenușăreasa	25
Rățușca cea urâtă	29
Ursul păcălit de vulpe	32
Ridichea uriașă.....	37
Fetița cu chibrituri	40
Cei trei porceluși.....	44
Hänsel și Gretel	48
Muzicanții din Bremen	55
Motanul încălțat	58
Rapunzel.....	62
Hainele cele noi ale împăratului.....	67
Harap -Alb.....	71
Așterne-te, masă!.....	76
Fata babei și fata moșneagului.....	80
Tom Degețel.....	86

Degetica

după H.C. Andersen

A fost odată o femeie sărmană și singură. Cu cât trecea timpul, cu atât era mai necăjită că nu avea alături un copil care să-i fie bucurie și sprijin la bătrânețe. Într-o zi, întâlnește în pădure o zână și-i spuse păsul ei. Aceasta îi dădu un bob de orz și-i zise:

— Bobul acesta nu-i unul obișnuit. Pune-l într-un ghiveci și-ai să vezi ce are să se-ntâmple.

Mulțumind, femeia se duse acasă și făcu întocmai cum o-ndemnase zâna. La scurtă vreme, din ghiveci răsări o floare asemenea unui boboc de lalea. Și era așa frumoasă floarea, încât femeia o apropie de buze și o sărută. În clipa următoare, petalele se deschiseră, dând la iveală o fată micuță, de mărimea unui deget, pe care femeia o numi Degetica.

Îi făcu leagăn dintr-o coajă de nucă, îi puse vioarele drept așternut și o petală de trandafir cu care să se-nvelească.

Nu era pe lume ceva mai drăgălaș ca Degetica, iar femeia o îndrăgea ca pe lumina ochilor.

Într-o noapte însă, o broască urâtă intră pe fereastra întredeschisă. Văzând fetița cum dormea în leagăn, broasca își zise că ar fi o soție numai bună pentru fiul său. Și, înșfăcând-o, o duse pe-o frunză mare de nufăr în mijlocul unui pârau. Când se trezi fetița, veni și broasca cu fecioru-său, un broscoi slut și bubos, și-i spuse:

— Iată-l pe fiu-meu, viitorul tău soț! Merg să vă pregătesc o locuință de toată frumusețea în mălul de pe mal!

Zicând acestea, broaștele plecară orăcăind.

Aflând ce soartă o așteaptă, biata fetiță începu amarnic să plângă. Așa că niște peștișori, auzindu-i tânguirea și făcându-li-se milă, au ros cu dințișorii lor codița frunzei de nufăr. Desprinzându-se de mal, frunza o duse pe Degețica departe, încât broscii n-o mai puteau ajunge.

Pe când plutea așa, un fluturaș tot zbura de jur împrejur, fermecat de frumusețea fetiței. Degețica își scoase cingătoarea de la rochiță, iar fluturașul se lăsă bucuros legat de vârful frunzei, trăgând-o pe apă.

Dar iată că pe deasupra trecu un cărăbuș care-o văzu și-o îndrăgi tare mult, așa că, apucând-o, o prinse-n zbor și o luă cu el într-o poiană. Apoi își chemă toți vecinii s-admire frumusețea fetiței. Aceștia însă spuneau bâzâind în jurul ei:

— N-are decât două picioare!

— Și nici antene n-are! E slabă și subțire, seamănă cu omul... Ce urâtă e!

Auzind cărăbușul ce cusururi îi găseau ceilalți, nu-i mai plăcu nici lui de ea, deși Degețica era fermecătoare. Așa că o lăsă singură în poiană.

Toată vara și toată toamna și le petrecu Degețica în pădure, hrănindu-se cu suc de flori și bând roua adunată pe frunze.

Dar veni iarna,
florile se veștejiră,
frunzele se uscară, iar

Degețica nu mai avea cu ce să-și
astâmpere foamea și nici din ce să-și facă adăpost.

Lângă pădure se întindea o miriște de grâu. Degețica porni într-acolo și merse pân-ajunse la viziuna unui șoarece.

Flămândă, bătut la ușă și-i ceru un bob de grâu. Inimos, șoarecele se oferă s-o găzduiască iarna-ntregă în viziuna-i călduroasă.

Într-o zi, șoarecele merse-n vizită la vecinul său, sobolul, o cârtiță mioapă, care trăia într-o viziună adânc săpată în pământ, ferită de lumina soarelui. O luă și pe Degețica cu el și, în drumul

LIBRIS

